

Max zat op zijn denkplek
naar het dal te kijken.

‘Daar ben je!’ riep zijn zus Milly.

‘Het is etenstijd.’

‘Ik heb geen honger,’ zuchtte Max.

‘Jij hebt altijd honger!’ giechelde Milly.

‘Kom, we hebben na het eten bij de
waterval afgesproken met Alfie.’

'Ik wil niet!' snikte Max.

'Wat als de waterval te veel LAWAAI maakt?

Wat als hij zo GROOT is dat ik
word meegesleurd?'

Milly gaf Max een dikke knuffel. 'Watervallen *zijn* ook groot en lawaaiig,' zei ze. 'Maar ze zijn *ook* heel mooi.'

'Word ik niet meegesleurd?' vroeg Max.

'Niet als ik je pootje vasthoud,' zei Milly stoer.

Max dacht even na. En toen knikte hij.

'Zorgen worden kleiner als je ze met iemand deelt,' zei Milly troostend toen ze naar huis liepen.

Toen alle broodjes op waren, verklapte Milly een geheimpje.

‘Dit is mijn zorgendoosje,’ zei ze. ‘Als ik me ergens zorgen over maak, schrijf ik het op en stop ik het in dit doosje.’

‘Gaan je zorgen dan weg?’ vroeg Max.

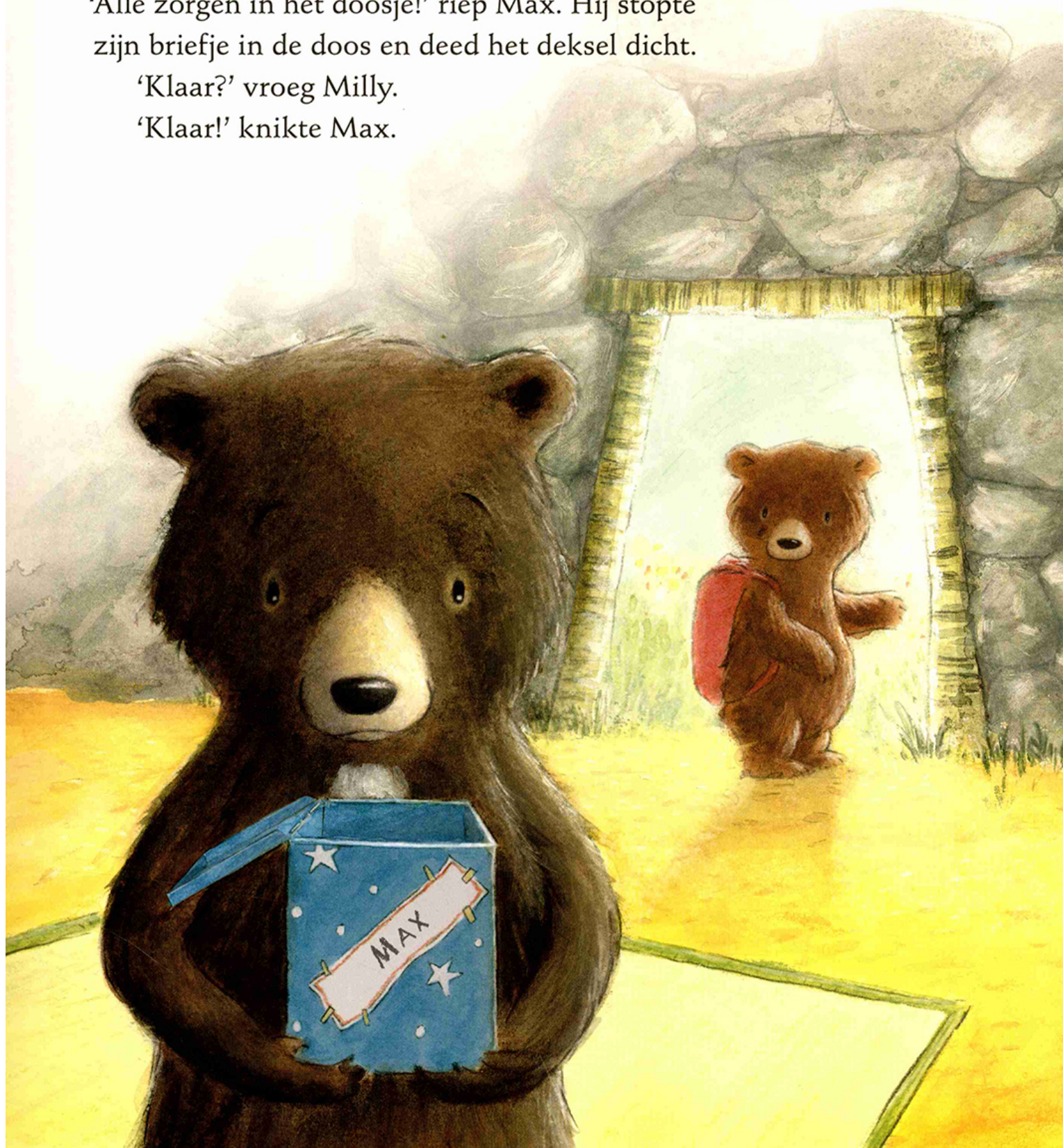
‘Dat niet,’ zei Milly. ‘Maar als ze in het doosje zitten, kan ik weer leuke dingen doen. Zullen we er ook een voor jou maken?’

'Alle zorgen in het doosje!' riep Max. Hij stopte
zijn briefje in de doos en deed het deksel dicht.

'Klaar?' vroeg Milly.

'Klaar!' knikte Max.

De beertjes huppelden langs de rivier.
Boven hun hoofden dansten libellen.

Maar de rivier begon steeds harder
te stromen en iets verderop hoorden ze
het water bulderen.

‘We zijn er bijna,’ zei Milly.

‘Ieieh!’ gilde Max toen ze de bocht
om kwamen.

